

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong Lá Thư Mục Vụ cách đây hai tuần, tôi có nhắc đến biến cố ‘Hát Thánh Ca Giáng Sinh’ ở trại B 5, Suối Máu, Biên Hoà, tôi đã ghi nhầm là vào năm 1976. Thật may cho tôi là vì trong Cộng Đoàn chúng ta có một nhân chứng sống động đã từng đau khổ trong cuộc tắm máu ấy, vị ấy đã khéo léo cho tôi biết biến cố ấy xảy ra vào năm 1978. Từ lâu, tôi đã có ý định nhân một dịp nào đó, kính mời tất cả những chú bác, anh em, chị em nào đã từng ném mùi lao tù cộng sản, hơp mặt để tạ ơn Chúa và cũng để chia sẻ cho nhau những bài học về Tình Chúa và tình người đã học được trong thời gian thanh luyện ấy. Thật là một ý kiến tuyệt vời đấy chứ, bậc trưởng thượng nào xung phong kêu gọi cuộc họp mặt, tôi xin ủng hộ hết mình.

Thánh Phaolô nói “Tất cả đều là Ân Huệ”, riêng tôi, đời tù là một Ân Huệ đặc biệt hơn. Mỗi sáng mở mắt thức giấc, tâm trạng của người tù là tạ ơn Thượng Đế vì biết mình còn sống, dù là một kiếp sống vẫn còn quá nhiều cơ cực gian nan. Sống vẫn là món quà tuyệt đẹp và duy nhất không thể có lần thứ hai. Mỗi ngày mới bắt đầu, tôi cảm tạ ơn Chúa đã cho tôi sinh ra làm người, làm một người Việt Nam trong một khúc quanh thật đặc biệt, đã gọi và chọn tôi rồi giúp sức cho tôi bước theo Ngài, nhất là đã ‘bỏ’ tôi vào tù để thanh luyện lại toàn bộ con người tôi. Hiểu được điều đó, nên một số đồng anh em tù đã làm gương cho tôi phải luôn ‘phấn đấu’ để “sống còn” chứ không chỉ lê lét tâm thân “còn sống” ngày nào hay ngày đó.

Mừng vui hay buồn khổ là chuyện thường tình trong cuộc sống. Mừng một đám cưới, vui vì một em bé chào đời. Vui vì gia đình bình an, trên thuận dưới hòa, mừng vì học hành đỗ đạt, vui vì làm ăn phát triển. Buồn vì bị phản bội, khổ vì sức khoẻ không kiên cường. Buồn vì bị hiểu lầm hay bị vu khống, khổ vì bị tai nạn ập đến. Dù thứ niềm vui lớn nhỏ và đa dạng cũng như những nỗi buồn nỗi khổ trong cõi nhân sinh. Đời tù cũng vậy, có những niềm vui thật nhỏ nhưng lại ‘thật vui’. Vui vì trời mưa nên không phải đi lao động, mừng vì bắt được con nhái để có thêm ‘chất tươi’. Vui vì thấy những ngò nghêch của đám cai tù...

Ngoài ân huệ cao quý nhất là “sống còn” thì ‘được gọi tên báo có gia đình thăm nuôi’ là niềm vui mà tù nhân nào cũng ước ao. Còn gì vui hơn khi được gặp lại những người thân yêu sau nhiều năm xa cách ! Được nhìn thấy, được nghe giọng nói tiếng cười, được biết tin tức gia đình là điều quý giá hơn những thức ăn sẽ nhận được dù tù nhân lúc nào cũng đói. Vào năm thứ sáu của đời tù, một buổi sáng tôi được gọi tên không phải đi lao động vì có gia đình thăm nuôi. Tôi tự hỏi ai lặn lội đường sá xa xôi ra tận miền Trung mà thăm tù ? Vợ con thì không có, cha mẹ đã già mà lại nghèo, vậy ai ra thăm đây ? Với sự giúp đỡ của Nhà Dòng, chị Hai tôi cùng với một em học sinh ở Thủ Đức đã vượt hơn sáu trăm cây số để ra thăm tôi.

Nước mắt là thứ dễ lây, ấy vậy mà suốt mấy phút gặp mặt rất ngắn ngủi, bà chị tôi chả nói gì được vì cứ khóc mãi, tôi cố kiềm chế nhưng rồi cũng chịu không nổi đành phải khóc theo. Em học sinh cũng ngồi im mà đôi mắt đỏ hoe. Tôi đã hiểu thế nào là những giọt lệ vì vui. Tin Mừng tuần này thuật lại việc Đức Maria vội vã lên đường, đến miền núi để viếng thăm bà Êlisabét. Tôi hình dung những giọt lệ tuôn ra vì vui bởi lẽ giữa tâm hồn của bà chủ nhà và vị khách đều đang có niềm vui. Cuộc viếng thăm này đánh dấu khúc quanh của lịch sử Ôn Cứu Độ. Bà Êlisabét đã già nhưng sắp sinh con, tượng trưng cho sự kết thúc thời đại cũ của lề luật và các tiên tri. Đức Maria trẻ trung cũng sắp sinh con, tượng trưng cho giai đoạn mới của Tân Ước, một giai đoạn mở ra viễn tượng Thiên Chúa là tình yêu vô bờ bến, vô điều kiện.

Ước gì Giáng Sinh năm nay là Giáng Sinh của niềm vui, hãy bắt chước Đức Maria mang Chúa đến thăm người khác. Việc đầu tiên là hãy có Chúa và giữ Chúa trong tâm hồn rồi đem Ngài đến cho những ai chúng ta sẽ viếng thăm. Hãy quyết tâm làm một điều thôi : Nếu ai còn cha mẹ cao niên, hãy thăm viếng và đem Chúa đến cho các cụ ; nếu biết anh chị em nào đang đau yếu, hãy đến thăm với Chúa trong lòng để đem ủi an lại cho những người đau khổ ấy ; hãy thăm viếng một người bạn neo đơn, hãy can đảm đến thăm một anh chị em nào vì một lỗi lầm của ai đó trong quá khứ mà đã rời cộng đoàn, hãy thật lòng ‘thăm’ hỏi ân cần chính người bạn đời của mình, hãy tận tình ‘thăm viếng’ con cái dù ở chung một nhà nhưng suốt năm bận bịu nên lơ là với chúng...Hãy dắt con cái đến thăm một vị nào đó ở nursing home....

Sau hết, mỗi lần bước vào bất kỳ nhà thờ hay nguyện đường nào, hãy đến thăm hỏi Chúa trước đã. Nhiều lúc hàng trăm người hiện diện trong một buổi lễ, nhưng không biết có mấy ai thật lòng đến kính viếng Ngài ? Mến chúc một lễ Giáng Sinh của tình thương và an vui.

Linh mục Phạm Quang Hồng